

Reguły formatowania tekstów do „Etnolingwistyki”

- 1. Długość tekstów:** maksymalnie dopuszczalna długość **artykułu**, włącznie z bibliografią, wynosi 16 stron (40 000 znaków, licząc ze spacjami); **recenzji** lub **omówienia** – do 5 stron (12 500 znaków); **sprawozdania** – do 4 stron (10 000 znaków), **noty** – do 1/2 strony (1 250 znaków), **streszczenia artykułu** – do 1/2 strony (1 250 znaków).
- 2. Odstęp między wierszami:** 1,5 wiersza.
- 3. Obowiązujący typ pisma:** Times New Roman.
- 4. Wielkość czcionki:** w tekście podstawowym 12 pt, w przypisach 10 pt, w bibliografii 10 pt.
- 5. Tytuł główny** powinien być pisany bez wytłuszczenia – KAPITALIKAMI. **Podtytuły:** dla podtytułów należy używać normalnej czcionki.
- 6. Śródtytuły:** powinny być pisane taką czcionką, jak tekst podstawowy, umieszczone w odstępie jednego wolnego wiersza od tekstu podstawowego i wyśrodkowane.
- 7. Akapity** należy wprowadzać przez wcięcie 1,25 cm.
- 8. Wyróżnienia w tekście:** przewidziane są następujące formy wyróżnień:
 - a) *pismo pochyle (kursywa):* kursywą wyróżniamy wyrazy wprowadzane w supozycji formalnej, tzn. traktowane jako cytaty, nie należy w ich przypadku stosować cudzysłowu; tak więc pisma pochylego używa się m.in. w celu wyróżnienia przykładów językowych; stosuje się je także przy podawaniu w tekście tytułów artykułów i książek;
 - b) cudzysłów („...”): stosujemy, przytaczając fragmenty cudzych wypowiedzi; jeśli zachodzi potrzeba, to stosujemy także cudzysłów wewnętrzny, tzw. francuski «...»;
 - c) pojedynczy cudzysłów (tzw. łapki: ‘...’): należy nim oznaczać metajęzykowe sformułowania, które są objaśnieniem znaczeń wyrazów.
- 9. Imiona** podajemy w **pełnym** brzmieniu! Tzw. *otieczestwo* przy nazwiskach rosyjskich markujemy inicjałem.
- 10.** W tytułach oraz w bibliografii wyrazy (nazwiska, imiona, tytuły prac) pisane w oryginale alfabetem cyrylicy **transliterujemy** na alfabet łaciński (stawiamy literę za literę), wedle zasad w *Słowniku ortograficznym* (np. *Wielki słownik ortograficzny PWN z zasadami pisowni i interpunkcji*. Opracowanie zasad pisowni i interpunkcji polskiej prof. Edward Polański, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2006). Poza spisami treści i bibliografią wyrazy (nazwiska, imiona, tytuły prac) pisane w oryginale alfabetem

cyrylickim **transkrybujemy** na alfabet łaciński, wedle zasad we wzmiarkowanym *Słowniku ortograficznym*. Np. w transliteracji: *Avdeev, Belova, Čavdarova, Šmelev, Lichačev, Žirmunskij*; w transkrypcji: *Awdiejew, Bielowa, Czawdarowa, Szmielew, Lichaczow, Žyrmunskij* itp.

11. W artykułach polskich i innych, pisanych alfabetem łacińskim, wyrazy pospolite w oryginale zapisane alfabetem cyrylickim, **transliterujemy** na alfabet łaciński, wedle zasad sformułowanych w powołanym wyżej słowniku. Np. *uvažitel’nyj, počitel’nyj, delikatnyj, taktičnyj, skromnyj, veźljivo*. Wyrazy (własne i pospolite) w oryginale zapisywane grażdanką przekazujemy na dwa sposoby: w opisach bibliograficznych – transliterujemy, w tekście artykułu, recenzji itp. – transkrybujemy.

12. Odstępujemy od niektórych zasad transliteracji alfabetów cyrylickich podawanych w wymienionym wyżej słowniku ortograficznym.

- a. Cyrylickie (rosyjskie, ukraińskie, białoruskie, bułgarskie, serbskie i macedońskie) znaki: *x uŷ ju ja* zgodnie z tradycją oddajemy w postaci dwuznaków *ch šč ju ja*.
- b. Ukraińskie znaki *u i ĭ* oraz *z r* transliterujemy zgodnie z zasadami ich transkrypcji jako *y i ji* oraz *h g*.

Sugerowane przez słownik użycie innych znaków może nastęrczać trudnościami czytelnikom przyzwyczajonym do zapisów tradycyjnych. Zaproponowane przez redakcję „Etnolingwistyki” odstępstwa od norm słownikowych nie wprowadzają żadnych niejasności.

13. Przypisy wprowadzające tekst poboczny, a więc komentarze, dopowiedzenia, szczegółowe dodatki itp., podajemy osobno u dołu strony, z numeracją ciągłą. Przypisy czysto bibliograficzne w tekście głównym (odesłania do artykułów i książek) podajemy w następcującej konwencji: (nazwisko rok wydania: strona), np. (Kowalski 2001: 29).

14. Bibliografia – wzorcowe opisy dla:

a) **książek autorskich:**

Klemensiewicz Zenon, 1953, *Zarys składni polskiej*, Warszawa: PWN.

Markowski Andrzej, 1992, *Leksyka wspólna różnym odmianom polszczyzny*, t. 1 i 2, Wrocław: Wiedza o Kulturze.

b) **wydawnictw zbiorowych:**

Dobrzyńska Teresa (red.), 1992, *Typy tekstów. Zbiór studiów*, Warszawa: Wyd. IBL.

Bralczyk Jerzy, Mosiołek-Kłosińska Katarzyna (red.), 2001, *Zmiany w publicznych zwyczajach językowych*, Warszawa: Rada Języka Polskiego przy Prezydium PAN.

c) **artykułów w tomach zbiorowych:**

Mayenowa Maria Renata, 1971, *Spójność tekstu a postawa odbiorcy*, [w:] *O spójności tekstu*, red. Maria Renata Mayenowa, Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich Wyd. PAN, s. 189–205.

Ożóg Kazimierz, 1993, *Ustna odmiana języka ogólnego*, [w:] *Encyklopedia kultury polskiej XX wieku*, t. 2, *Współczesny język polski*, red. Jerzy Bartmiński, Wrocław: Wiedza o Kulturze, s. 87–100 [wyd. 2 jako *Współczesny język polski*, Lublin: Wydawnictwo UMCS 2001].

d) artykułów w czasopismach:

Bogusławski Andrzej, 1988, *Glosa do księgi aktów mowy*, „Pamiętnik Literacki” 79, s. 103–124.

Karolak Stanisław, 1996, *O semantyce aspektu (w dwudziestą rocznicę publikacji rozprawy F. Antinucciego i L. Gebert „Semantyka aspektu czasownikowego”)*, „Biuletyn Polskiego Towarzystwa Językoznawczego”, t. 52, s. 9–56.

Pisarkowa Krystyna, 1974, *O stosunkach między parataksą a hipotaksą. Na przykładzie polskich zdań przeciwstawnych i przyzwalających*, „Język Polski” z. 2, s. 81–93.

15. W tekstach polskich odstępujemy od niektórych narodowych zasad pisowni stosowanych w bibliografiach angielskiej czy rosyjskiej, np. wielkich liter w tytułach prac angielskich i podwójnego ukośnika // w pracach rosyjskich, stosowanego dla wprowadzenia informacji o pracach zbiorowych i tytułach czasopism, w jakich znajdują się cytowane artykuły.

Piszemy więc:

Wierzbicka Anna, 1980a, *The case of surface case...* zamiast: Wierzbicka Anna, 1980a, *The Case of Surface Case...*

Toporov Vladimir N., 2004, *O ponjatii mesta, ego vnutrennich svjazjach, ego kontekste (značenie, smysl, etimologija)*, [w:] *Jazyk kul'tury: semantyka i grammatika. K 80-letiju so dnija roždenija akademika Nikity Il'iča Tolstogo (1923–1996)*, Moskwa: Izdatel'stvo „Indrik”, s. 12–106.

zamiast:

Toporov Vladimir N., 2004, *O ponjatii mesta, ego vnutrennich svjazjach, ego kontekste (značenie, smysl, etimologija) // Jazyk kul'tury: semantyka i grammatika. K 80-letiju so dnija roždenija akademika Nikity Il'iča Tolstogo (1923–1996)*, Moskwa: Izdatel'stvo „Indrik”, s. 12–106.

16. W artykułach pisanych po angielsku i po rosyjsku zachowujemy w bibliografii sposób pisania przyjęty w odnośnych tradycjach językowych.

17. Książki i artykuły tego samego autora należy w bibliografii podawać w porządku chronologicznym. Jeśli kilka publikacji przypada na ten sam rok, należy rozróżnić poszczególne prace (w bibliografii i, odpowiednio, w tekście głównym) za pomocą małych liter a, b, c itd., np. w bibliografii: Wierzbicka Anna, 1980a, *The case of surface case...*, zaś w tekście głównym: (Wierzbicka 1980a).